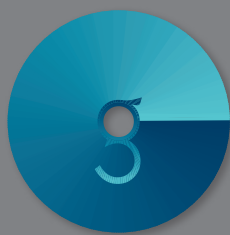

GRADSKA galerija CRIKVENICA

Šest

lica

umjetnosti

Six

Faces of

Art

Crikvenica, 2019.

Gradska galerija Crikvenica
Strossmayerovo šetalište 22
51260 Crikvenica
tel. 051 242 372
e-mail: ured@kultura-crikvenica.hr
www.kultura-crikvenica.hr

Galerija sa statusom relevantne galerije
Voditeljica galerije: Sanja Škrgatić
Stručni savjet galerije: Branka Arh, Sanja Škrgatić, Marijan Mavrić i Dragana Kružić

katalog	Šest lica umjetnosti / Six Faces of Art
nakladnik	Centar za kulturu <i>Dr. Ivan Kostrenčić</i> , Gradska galerija Crikvenica, Strossmayerovo šetalište 22
za nakladnika	Sanja Škrgatić
kuratorice izložaba	Branka Arh i Višnja Slavica Gabout
prijevod na engleski	Martin Mayhew
fotografije	Borislav Božić (Borislav Božić), Istog Žorž (Mauro Stipanov i Đuro Seder), Dubravka Kanjski (Dubravka Kanjski), Mile Blažević (Mile Blažević), Mladen Ivančić (Mladen Ivančić)
dizajn	Vesna Rožman
tisak	Tiskara Zelina, Sveti Ivan Zelina
naklada	700 primjeraka
Crikvenica	svibanj 2019.

Izložbeni ciklus 2019. godine sufinanciran je sredstvima Ministarstva kulture Republike Hrvatske, Primorsko-goranske županije, Grada Crikvenice i Centra za kulturu *Dr. Ivan Kostrenčić*

ISBN 978-953-7532-27-7

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Sveučilišne knjižnice Rijeka pod brojem 140704031

GRADSKA
galerija
CRIKVENICA

5. 6. – 25. 6. 2019. **Borislav Božić**
Stvarnost i iluzija, ni stvarnost ni iluzija
27. 6. – 17. 7. 2019. **Mauro Stipanov**
Nebo, oblaci
19. 7. – 11. 8. 2019. **Đuro Seder**
Priroda prirode i priroda slike
13. 8. – 2. 9. 2019. **Dubravka Kanjski**
Vibracije etera
4. 9. – 28. 9. 2019. **Mile Blažević**
Čovjek koji se zaprtio suncem
1. 10. – 26. 10. 2019. **Mladen Ivančić**
Predvorje tišine

Borislav Božić

Diplomirao je na studiju likovne kulture, smjer grafika na Filozofskom fakultetu u Rijeci. Posebne zasluge ima kao dugogodišnji organizator i voditelj Fotokluba Rijeka u kojem je osnovao Sekciju mladih i Sekciju ljubitelja analogne fotografije. Inicirao je i utemeljio Galeriju *Principij*. Konceptijski je osmislio Riječki festival fotografije PHOTORI te osnovao e-Muzej riječke fotografije. Organizator je i kustos više od 150 izložaba. Kao član Umjetničkog savjeta HDLU-a Rijeka pokrenuo je i realizirao dva Međunarodna salona umjetnosti minijature posvećena najvećem renesansnom umjetniku malog formata J. J. Kloviću. Dobitnik je niza nagrada za svoj umjetnički i pedagoški rad. Stekao je zvanje Instruktor-savjetnika s Plaketom Izidora Kršnjavog. Dobitnik je Godišnje nagrade Grada Rijeka za 2017. za izniman i prepoznatljiv doprinos umjetničkom i pedagoškom razvoju grada te promicanju svijesti o važnosti kulture za identitet Rijeke te Nagrade Tošo Dabac za 2018. za sveukupno fotografsko stvaralaštvo koje je prepoznato u Hrvatskoj i izvan njezinih granica. Član je HDLU-a Rijeka, Umjetničkog savjeta HDLU-a Rijeka te predsjednik Fotokluba Rijeka i Fotosaveza Primorsko-goranske županije.

Borislav Božić graduated in visual culture, graphics studies at the Faculty of Philosophy in Rijeka. He deserves special merit as the long-time organiser and leader of the Rijeka Fotoklub in which he founded sections for young photographers and fans of analogue photography. He also initiated and founded the Principij Gallery. He conceived the idea of the Rijeka Festival of Photography PHOTORI and established the e-Museum of Rijeka Photography. He has been the organiser and curator of more than 150 exhibitions. As a member of the Arts Council of HDLU (the Croatian Association of Artists) of Rijeka, he initiated and realised two international arts salons of miniatures dedicated to the greatest Renaissance artist of this small format J. J. Klovic. He has received a number of awards for his artistic and pedagogic work. He acquired the position of instructor-adviser with the Medal of Izidor Kršnjavi. He was awarded the Annual Award of the City of Rijeka for 2017 for his exceptional and recognisable contribution to the artistic and pedagogic development of the city and the promotion of the awareness of the importance of culture for the identity of Rijeka and the Tošo Dabac Award (2018) for the overall photographic creativity for which he is recognised in Croatia and outside its borders. He is a member of HDLU Rijeka, the Arts Council of HDLU Rijeka and the president of Fotoklub Rijeka and the Fotosavez (Photographic Union) of Primorje-Gorski Kotar County.

51000 Rijeka, Ivana Zajca 24/IV, tel. + 385 (0)91 533 25 76, e-mail: borislavbozicrijeka@gmail.com
www.borislavbozic.com

Iz ciklusa **Hommage J. J. Kloviću**, 2013., kombinirana tehnika, 30 x 80 cm

Stvarnost i iluzija, ni stvarnost ni iluzija

U svom unutarnjem dijalogu ili, kako on to voli reći, u svadi sa sobom, Borislav Božić kroz fotografiju i likovnost pokušava naći odgovore na pitanja o sebi, o svome mjestu u globalnom svijetu, o moralu i etici društva u kojemu živi. I poručuje: unutar stvorenih obrazaca mi smo slobodni, možemo raditi što želimo, možemo uspostaviti svoj sustav, izreći svoju misao, svoju poruku, svoju pobunu. Ali samo unutar stvorenih obrazaca.

Pa svoju likovnu priču pod nazivom *Razgovor sa sobom* (2015.) temelji na takvim obrascima. Koristi fotografiju vlastitoga lica kao idejnu matricu. Ne u smislu isticanja osobnosti ili zauzimanja stava o sebi, već kao sredstvo kojim razrađuje ideju ponavljanja istoga kadra, slaganja iste objektivne činjenice u polja odijeljena rasterom, istim ritmom monotonog vodoravnog i okomitog nabiranja. Sve matematički određeno, proračunatih dimenzija okruglih brojeva (100 x 100 cm, 10 x 10 polja). Likovnu priču u 100 istih jedinica nastavlja CT snimkom vlastite glave. Istu ideju (konceptualnu) ostvario je strogim impersonalnim likovnim jezikom svedenim na racionalno. Stvorio je vanjski okvir, kompozicijski obrazac pravilnog nizanja, racionalnog organiziranja prostora kojim je istaknuo kompaktnost cjeline. Svaki element ove njegove fotografske priče ima istu vizualnu zbiljnost, organizaciju prostora koja se odmah prepoznaje, nema zabune u praćenju nizova, elementi se ne razlikuju u vizualnosti, ali pravo značenje dobivaju tek u cjelini. Naš pogled zastaje u trenutku kada u nizu istih strukturnih jedinica uoči jedno prazno polje. O čemu je riječ? O odmoru za oko ili o autorovoj provokaciji s razlogom? Nema dvojbe da tom stankom u kretanju i nizanju činjenica želi isprovocirati gledateljevu pažnju i da baš ta provokativna praznina pokreće naša pitanja i asocijacije o životu i svijetu.

Multipliciranjem činjenica i nizanjem kadrova priča teče dalje, ali ne više na osobnoj, već na općeljudskoj razini. U jednom dijelu to je zgusnuti prizor odrezanih ribljih glava (riba je arhetipski znak, simbol Isusa), u drugome izdužene forme čavala (podsjet na čavle kojima je Isus bio pribijen na križ), u trećemu žilet-žica (podsjećanje na Isusovu trnovu krunu). I riblje glave i čavli i žilet-žica su stvarne, točne, faktografski jasne i nedvosmislene činjenice stvarnosti. Ujedno su simboli sa značenjem Isusove muke, žrtve i smrti. I bude snažne asocijacije na vrijeme sadašnje u kojemu je žilet-žica postala znakom raščovječenog svijeta. Od njih se razvija ideja, od njih počinje tumačenje. Tako autor prenosi svoju poruku, tako ostavlja svoj trag, svoju misao, nešto što on jest. Tako pokreće pitanja o pojedincu u njegovoj poziciji u društvu: *Pokušavam na taj način reći nešto o putu kojim čovjek ide, o zaprepašujućoj kontroli ljudskog uma, o zastrašujućoj moći koja kontrolira, ograničava i nameće. Tehnološki smo otišli jako daleko, u ljudskosti se nismo pomakli. O tome želim nešto reći, izraziti na svoj način. Pa se bavim ovakvim malim stvarima.* Te njegove male stvari postavljaju mjerila vrijednosti - grade veliki svijet. Makar taj veliki svijet bila iluzija na razini dijaloga sa samim sobom.

Iz ciklusa **Hommage J. J. Kloviću**, 2013., kombinirana tehnika, 30 x 80 cm

Ponovimo, Božičev dijalog sa samim sobom odvija se kadriranjem, racionaliziranjem, odmjeravanjem, fragmentiranjem, dodavanjem, interveniranjem. Ali njegova likovnost ima i drugu stranu, onu koja se otkriva u cjelini kolaža (2010.) s motivom vode kao prapočelu života. Onu koja se potvrđuje kroz lirsko, meko, fluidno, poetsko, valovito kretanje u kadru. Kroz vizualno i simbolično značenje elementa vode vukla ga je Senekina misao koju često citira: kad bi sve na ovoj planeti izgorjelo, nestalo, novi život ponovo bi se rodio u vodi. Dakle, važno mu je bilo učiniti vidljivom njenu protočnost, boju, dubinu, energiju prirode, ali i njenu mnogoznačnu simboliku obnavljanja života.

Kolažima *Hommage J. J. Kloviću* (2013.) prethodilo je obilaženje Grižana u Vinodolu, svih mjesta kojima se (pretpostavlja se) dječak Klović kretao, gdje je rođen i gdje je odrastao. Pritom je fotografirao sve što je moglo biti povezano s njim i s njegovim životom (crkvu, pisma, kodekse, slike, crteže, minijature, iluminacije) da bi osjetio energiju ambijenta, ugođaj krajolika i interijera, duh sačuvan kroz vrijeme. Zatim je kombinirao fotografske predloške, fragmentirao, kolažirao, sučeljavao, dodavao svoju misao, stvarao nove likovne situacije, podvlačio i oživljavao kolorističkim efektom fluidnog crvenog polja s ciljem da pokrene, dinamizira, uzbudi, kompozicijski usustavi stvari, da u mediju fotografije predoči osobnu viziju veličine i značenja Julija Jurja Klovića.

U Božičevom zapisu, fotografija ostaje činjenicom stvarnosti, ali kontrolirane stvarnosti, dopunjene osobnim udjelom imaginacije i iluzije.

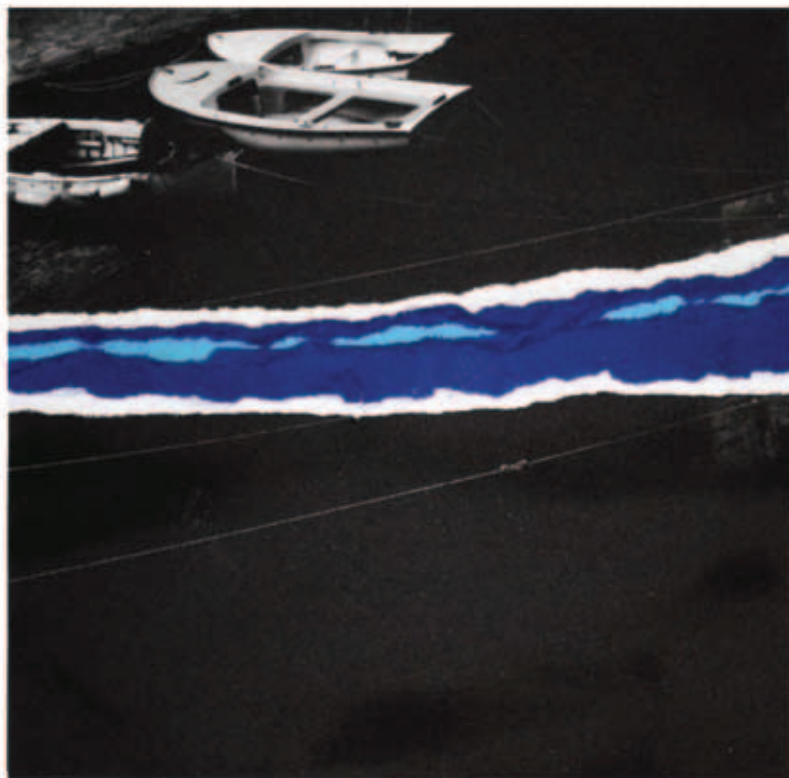
Reality and illusion, not reality nor illusion

(...) With the multiplication of the facts and the sequencing of the shots, the story flows further, but no longer on the personal, but on a general level. In one part it is the concentrated sight of cut-off fish heads (a fish is an archetypal sign, a symbol of Jesus), in the second the elongated forms of nails (a reminder of the nails with which Jesus was nailed to the cross), in the third razor-wire (reminiscent of Jesus's thorny crown). The fish heads and nails and razor-wire are real, accurate, factographically clear and unequivocal facts of reality. At the same time, they are symbols of the significance of Jesus's torment, sacrifice and death. And they awaken powerful associations at the time of the present in which razor-wire has become a sign of the inhumane world. An idea develops from them, from them interpretation begins. In this way the author transmits his message, he leaves his trace, his thought, something that is him. In this way he raises questions about the individual and his position in society: In this way, I'm trying to say something about the road down which man is going, about the astounding control of the human mind, about the frightening power which he controls, limits and enforces. Technologically we have gone very far, within humanity we haven't moved. I want to say something about this, to express in my way. So I deal with these kinds of little things. These little things of his are setting the standards of value – they build a big world. Although this big world was an illusion on the level of dialogue with himself.

(...) Before the collages *Hommage to J. J. Klović* (2013) there preceded a tour of Grižane in Vinodol, all the places where (presumably) the young Klović travelled, where he was born and where he grew up. In doing so he photographed everything which could be connected to him and his life (the church, letters, codices, paintings, drawings, miniatures, illuminations) in order to feel the energy of the ambience, the atmosphere of the landscape and interiors, the spirit preserved over time. Then he combines the photographic templates, fragmented, made a collage, confronted, added his thought, created new visual situations, underlined and revived with a colouristic effect of a fluid red field with the aim to start, dynamise, excite, compositionally systematise things, that in the medium of photography he demonstrates the personal vision of the greatness and significance of Juraj Julije Klović (Giorgio Giulio Clovio).

Branka Arh

Iz ciklusa **More**, 2019.
kombinirana tehnika
70 x 70cm

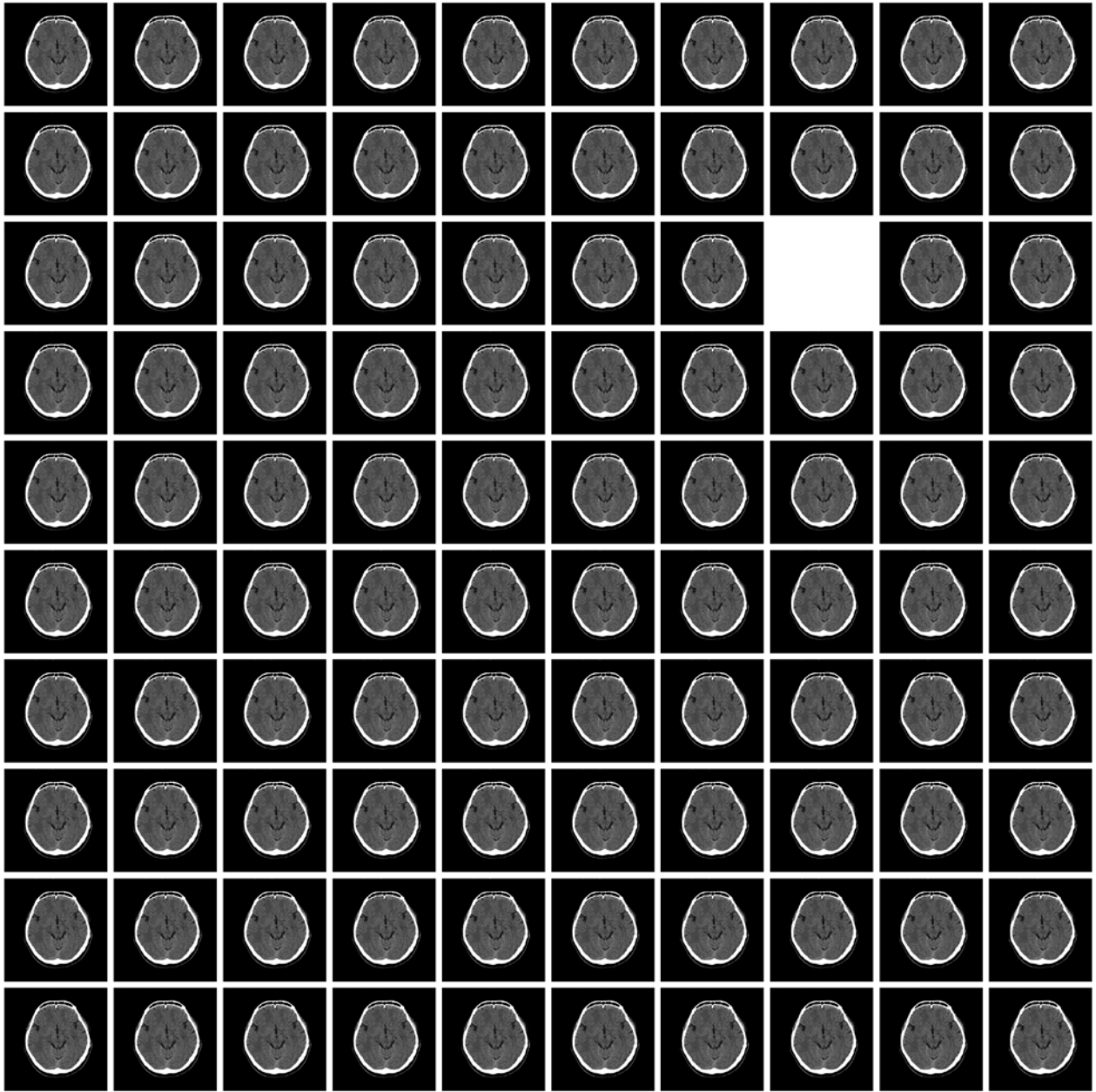

Iz ciklusa
Razgovori sa sobom, 2015.
kombinirana tehnika
100 x 100 cm

Iz ciklusa **Razgovori sa sobom**, 2015., kombinirana tehnika, 100 x 100 cm

Iz ciklusa **Razgovori sa sobom**, 2015., kombinirana tehnika, 100 x 100 cm

Mauro Stipanov

Rođen je u Rijeci 1952. Od 1967. do 1973. pohađao tečaj crtanja i slikanja kod riječkog slikara Romola Venuccia. Na Accademia di Belle Arti u Perugi studijski boravio tijekom školske godine 1971/72. Studij likovne umjetnosti na Accademia di Belle Arti u Veneciji upisao 1976., diplomirao slikarstvo 1980. Izlagao na brojnim samostalnim i skupnim izložbama u Hrvatskoj i inozemstvu. Dobitnik je nagrade na 64. izložbi Opera Bevilacqua La Masa u Veneciji 1978. i nagradne stipendije (Premio Lubiam) u Mantovi 1979., nagrade za slikarstvo na XIV. biennalu mladih umjetnika Jugoslavije 1979. Na Drugom triennalu hrvatskoga crteža 1998. dobio posebno priznanje žirija, a 2000. Nagradu grada Rijeke za slikarstvo. Studijski boravio u Milanu na Accademia di Belle Arti di Brera 1981/82. te u Parizu Cité Internationale des Artes 1987. i 2003. Njegovo je stvaralaštvo predstavljeno u pet monografija. Zvonko Maković potpisuje monografiju za razdoblje od 1977. do 1986., slijedi monografija Erne Toncinich i Sergija Molesija iz 1988., Nataše Stipanov koja bilježi razdoblje od 1976. do 1997., te najnovija iz 2014., Borisa Tomana i Ivica Župana. Od 2005. predavao na Akademiji primijenjenih umjetnosti u Rijeci, Katedra za slikarstvo. Živi i radi u Rijeci i Opatiji. Član je HDLU Rijeka od 1979.

Mauro Stipanov was born in Rijeka in 1952. From 1967 to 1973 he attended a drawing and painting course with the Rijeka painter Romola Venucci. At the Accademia di Belle Arti in Perugia, he studied during the school year of 1971-72. He enrolled in a course of visual arts at the Accademia di Belle Arti in Venice in 1976, he graduated in painting in 1980. He has exhibited at many independent and group exhibitions in Croatia and abroad. He received a prize at the 64th exhibition Opera Bevilacqua La Masa in Venice in 1978 and a sponsorship award (Premio Lubiam) in Mantova in 1979, an award for painting at the 14th biennale of young artists of Yugoslavia in 1979. At the 2nd Triennial of Croatian Drawing in 1998 he received a special acknowledgement from the jury, and in 2000, the award of the city of Rijeka for painting. He studied in Milan at the Accademia di Belle Arti di Brera from 1981-82 and in Paris at the Cité Internationale des Arts in 1987 and 2003. His creativity has been presented in five monographs. Zvonko Maković wrote the monograph for the period of 1977 to 1986, the next monograph was by Erna Toncinich and Sergio Moles from 1988, Nataša Stipanov who noted the period from 1976 to 1997, and the latest from 2014 is by Boris Toman and Ivica Župan. Since 2005 he has lectured at the Academy of Applied Arts in Rijeka, department for painting. He lives and works in Rijeka and Opatija. He has been a member of the Croatian Association of Fine Artists Rijeka since 1979.

51000 Rijeka, Riva Boduli 7, tel.: +385 (0)51 313 194, +385 (0) 91 196 7521, e-mail: maurostipanov@gmail.com

Nebo 1, 2018., ulje na platnu, 35 x 41 cm

Nebo nad Učkom, 2018., ulje na dasci, 40 x 45 cm

Nebo, oblaci

Prozor atelijera – lukobran – Učka – nebo i oblaci iznad Učke. Tu zastane njegov slikarski pogled – na oblacima, na formi koja je definirana, konačna na beskonačnom nebu. Promatrao ih je godinama, ali ideja o slici morala je sazrijeti. I ideja i formula za realizaciju ideje. Da bi došao do slikarske vizije neba i oblaka, morao je uspostaviti osobni odnos, stav prema motivu, pronaći odgovarajući izričaj. To se dogodilo ljeti 2018.

Mauro Stipanov je na mnogo načina, u stotinu slika, interpretirao fenomen neba i oblaka. Ne kroz maštu, njegova slika prirode nije iskaz romantičarske mašte, simbolike i emocije. Njegova slika unutarnjom vizualizacijom briše vanjsko viđenje motiva pronalazeći pritom njegovu likovnu bitnost, kolorističku i oblikovnu.

I prije su se u slikarstvu slikali oblaci, osobito u romantizmu koji je afirmirao krajolik kao samostalnu temu (Constable, Turner). Stipanov je motiv oblaka ostvario gotovo bez deskripcije, u čarima rasvjete i boje, u neprestanoj vizualnoj pokretosti. Bojom im je dao zavodljivu zvučnost. Prenio ih je na platno ili lesonit naglašavajući efekte svjetla, njihovu krhku nestalnost, promjenjivost (ono što je bilo važno francuskim impresionistima). Ima u njegovim oblacima i Constablea i Turnera i impresionista. No, Stipanov je daleko od slikarstva romantizma zapunjenog simbolikom, zlokobnom slutnjom i dramatičnošću. Njegov prostor slike je realan, njegova percepcija motiva je konkretna i nosi u sebi figurativne konotacije. Ispod crnih oblaka, ružičastih i crvenih zalazaka, žutog i uzburkanog neba, između bura, kiša i nevera ostvaruje se otvoreno i slobodno slikarstvo. Važna mu je sloboda interpretacije, puna slikarska sloboda. Razradio je način slikanja tako da se motiv tek postupno pretvara u nešto prepoznatljivo, u oblak. Ali Stipanovu nije bitan motiv, ne zanima ga opisna komunikacija s motivom, bitno mu je slikarstvo. Oblak, odvojen od konteksta, vidi i doživljava kao definiranu formu, nebo bez oblaka kao čistu apstrakciju, sliku neba i oblaka kao osobitu sintezu figurativnog i apstraktnog.

Dok je slikao, bio je u nekoj frenetičnoj fazi uznemirenosti, titranja, zanosa koji ga je prisiljavao na brzu reakciju. Jedna slika vukla je drugu. Energija koja ga je vodila iz slike u sliku, nije ga zadržavala na detaljima. Slikajući izravno s prozora svog atelijera, bilježio je sve: kretanje oblaka, mijene, preobrazbe. To, kako oblaci žive vlastitim životom, nekad tromi u ritmu, teški, slojeviti, nekad lahorasti, zaigrani. Sivi, tamni ili puni svjetla i boja. Ili u snažnom kontrastu svjetla

Nevera, 2018., ulje na dasci, 62 x 61 cm

Oblaci nad Učkom, 2018., ulje na platnu, 35 x 35 cm

i tame. Radio je brzo da mu nešto ne promakne, da ne izgubi doticaj sa slikom. Njegovi oblaci nemaju tradicionalnu kompoziciju niti čvrstog kompozicijskog elementa koji bi nosio težinu prizora, sama forma oblaka dala mu je čvrsti oslonac za slikarsku formu. Doista je iz oblaka izvukao sadržaj i zgusnuo ga u dinamiku geste i govor boje. Sve je u gesti i boji. A baš gesta i boja najbolje određuju umjetnikovu osobnost.

O gesti kao izrazu unutarnjeg stanja, ritma, energije koja se vizualizira kao iskaz umjetničke osobnosti, ne razmišlja. Gesta mu dolazi kao meditativna stvar, kao očitovanje slikareve ruke. Njezinu bitnost izvukao je iz stvarnog prizora. Da bi se sagledala u njegovim različitim interpretacijama, bez referencija na konkretni motiv, treba pratiti kako pulsira energijom napetih ritmova, kako je artikulirana u širokim, nesputanim, žestokim, uzbuđenim, oporim gibanjima i u onim jednostavnim, utišanim, sitnim, lepršavim potezima jedva zamjetnog traga kista. Na nekim slikama kroz oblake prosijava mjesečina, jedan od elemenata kojim bi se mogla iščitati tema prolaznosti u beskrajnu vremena. Naslikao je i jednu dugu na nebu, kontemplativnu, poetsku, s dalekim podsjetom na Constableovu dugu.

Slijedeći zbilju svojih oblaka, slijedio je prirodu u sebi. Zapravo je izrazio osjećaj sebe, kako objektivna stvarnost utječe na njegov unutarnji svijet, kako se ostvaruje u vidu zanosnih sugestija. U tom kontekstu njegovi oblaci nisu impersonalni, dobivaju značenja osobnih znakova, suvremenih u izričaju. Još ih slika, još traje uzbuđenje.

Sky, clouds

(...) Mauro Stipanov has interpreted the phenomenon of the sky and clouds in many ways, in a hundred paintings. Not by the imagination, his painting of nature is not the statement of a romantic imagination, symbolism and emotion. His painting by internal visualisation erases the external vision of the motif finding at the same time its visual essence, colouristic and formative.

Clouds have also been painted before, especially in romanticism which has affirmed the landscape as an independent subject (Constable, Turner). Stipanov has created the motif of clouds almost without description, in the charms of the lighting and colour, in the constant visual of motion. With colour, he has given them a seductive resonance. He has transported them onto the canvas or fibreboard emphasising the effects of the light, their fragile instability, changeability (which was important to the French Impressionists). In his clouds, there are also Constable and Turner and the Impressionists. However, Stipanov is far from the painting of the romanticism filled with symbolism, ominous premonition and dramatics. His painting space is real, his perception of the motif is solid and carries within it a figurative connotation. Underneath the black clouds, of the pink and red sunsets, yellow and turbulent sky, between the bura wind, rain and storm, open and free painting is created. Free interpretation is important to him, a full painter's freedom. He has elaborated a way of painting so that the motif just gradually turns into something recognisable, into a cloud. However, to Stipanov the motif is not important, he is not interested in a descriptive communication with the motif, painting is important to him. He sees and experiences the cloud, separated from the context, as a defined form, the sky without clouds as a clear abstraction, a picture of the sky and clouds as a particular synthesis of the figurative and abstract.

As he was painting, he was in some frenetic phase of uneasiness, flickering, an ecstasy which was forcing him into a fast reaction. (...) He worked fast so that nothing moved, so that he didn't lose touch with the picture. His clouds have no traditional composition nor a firm compositional element which would carry the weight of the scene, the form itself of the clouds gave him solid support for the painter's form.

He really has pulled out the contents from the clouds and concentrated it in the dynamic of the gesture and the speech of colour. Everything is in the gesture and colour. And it is the gesture and colour which really determine the artist's personality the best. (...)

Branka Arh

Nebo 2, 2018.
ulje na platnu
35 x 41 cm

Oblaci nad Učkom 1

2018.
ulje na platnu
35 x 41 cm

Nebo 3, 2018.
ulje na platnu
35 x 41 cm

Oblaci nad Učkom 2
2018.
ulje na platnu
35 x 35 cm

Nebo 4, 2018.
ulje na platnu
35 x 41 cm

Duga, 2018.
ulje na platnu
112 x 135 cm

Đuro Seder

Rođen je u Zagrebu 1927. Diplomirao je slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu u klasi prof. Antuna Mejzdića 1951. Specijalizaciju za slikarstvo završio je kod prof. Marina Tartaglie 1953. Nakon studija radio je u časopisu Jugoslavenski radio kao ilustrator i tehnički urednik, u izdavačkom poduzeću Panorama te u Agenciji za marketing – Vjesnik od 1968. do 1981. kao grafički dizajner. Od 1981. do 1983. bio je docent na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu, od 1983. do 1987. obnašao je službu dekana, od 1987. do 1998. bio je redoviti profesor. Od umirovljenja 1998. u statusu je profesora emeritusa. Redoviti je član Razreda za likovne umjetnosti HAZU od 2000., a od 2011. obnaša i funkciju voditelja Gliptoteke HAZU.

Bio je članom umjetničke grupe Gorgona od 1959. do 1966. Tijekom šezdesetih i sedamdesetih objavljivao je poeziju u časopisima Razlog, Kolo, Forum i Republika, a 1978. tiskana mu je zbirka pjesama *Otac iz lonca* u nakladi Biblioteke iz Zagreba. Samostalno izlaže od 1958. Djela mu se nalaze u mnogim nacionalnim i inozemnim galerijama i muzejima (Moderna galerija, Muzej suvremene umjetnosti i Muzej za umjetnost i obrt u Zagrebu, Muzej moderne i suvremene umjetnosti u Rijeci, Galerija starih i novih majstora Gradskog muzeja u Varaždinu, Muzej arheoloških spomenika i Galerija umjetnina u Splitu, Muzej likovnih umjetnosti u Osijeku, Zavičajni muzej grada Rovinja, Muzej savremene umjetnosti u Beogradu, Neue Galerie u Grazu, Kolekcija Soros u Budimpešti i New Yorku, Galerie Hierling u Münchenu, Galerija prijateljstva Mostarsko-duvanjske biskupije u Mostaru, Umjetnička galerija Založbe kralja Tomislava u Čapljini, Galerija Šimun Franjevačkog samostana u Dubravama kod Brčkog) te u privatnim zbirkama u Hrvatskoj i inozemstvu.

Đuro Seder was born in Zagreb in 1927. He graduated in painting at the Academy of Fine Arts in Zagreb in the class of Prof Antun Mejzdić in 1951. He completed his specialisation in painting with Prof Marino Tartaglia 1953. After his studies he worked at the magazine Jugoslavenski Radio as an illustrator and technical editor, at the Panorama publishing house and at the marketing agency – Vjesnik from 1968 to 1981 as a graphic designer. From 1981 to 1983 he was a docent at the Academy of Fine Arts in Zagreb, from 1983 to 1987 he served as dean, from 1987 to 1998 he was a full professor. Since retiring he has been a professor emeritus. He has been a full member of the Department of Fine Arts Croatian Academy of Sciences and Arts (HAZU) since 2000, and since 2011 he has been head of the Glyptothèque of HAZU.

He was a member of the artist's group Gorgona from 1959 to 1966. During the '60s and '70s he published poetry in the magazines Razlog, Kolo, Forum and Republika, and in 1978 his collection of poems *Otac miz lonca* was published by Biblioteka of Zagreb. He has had solo exhibitions since 1958. His works are found in many national and foreign galleries and museums (Modern Gallery, Museum of Contemporary Art and the Museum of Arts and Crafts in Zagreb, the Museum of Modern and Contemporary Art in Rijeka, the Gallery of Old and Contemporary Masters of the Varaždin City Museum, the Museum of Croatian Archaeological Monuments and the Gallery of Fine Arts in Split, the Museum of Fine Arts in Osijek, Rovinj Heritage Museum, the Museum of Contemporary Art in Belgrade, the Neue Gallery in Graz, the Soros Collection in Budapest and New York, the Hierling Gallery in Munich, the Gallery of Friendship of the Mostar-Duvno Diocese in Mostar, the Arts Gallery of the King Tomislav Foundation in Čapljina, the Šimun Gallery of the Franciscan monastery in Dubrave near Brčko) and in private collections in Croatia and abroad.

Akademija likovnih umjetnosti, 10000 Zagreb, Ilica 85, tel. +385 1 37 77 300, e-mail: alu@alu.hr

Priroda prirode i priroda slike

Tko bi ikad mogao odmjeriti trenutke uzbuđenja koje majstorova ruka crtežom i bojom prenosi na platno ili papir! I kako se događa i kako se ostvaruje ta Sederova trajna opsjednutost slikanjem. Kako poseže iz života unutra, ispod površine. Iz iskustava kojima predmetnost nije najvažnija, ona čas postoji čas iščezava, ali boje i crtež stvaraju uvijek nove i drukčije odnose, dozivaju novu energiju i uzbuđenje. Njihov međusobni položaj, međusobni razgovor, to kako jedna boja doziva drugu, treću... za ovoga je umjetnika i danas, nakon gotovo sedam desetljeća stvaranja, fascinacija i izazov.

Jedinstvena je njegova crtačka i koloristička izražajnost, njegova grafička i koloristička sinteza, njegova slikarska elaboracija i prosede. Pogledajmo samo poteze – goli i uvježbani, šire se, zgušnjavaju, prožimaju, provlače, uvijaju, ostvaruju izvan pravila i discipline, progovaraju vlastitim registrom boja, vlastitom logikom i snagom. Negdje pod nadzorom, negdje slobodni. Jedan se ogleda u drugome, jedan u nekoj sabirnoj točki određuje sve zajedno – svjetlo sunca, raspjevanost boja, razigranost ritmova, vibrantnost poteza, čaroliju podneblja. Likovnu prirodu mora i ugođaja uz more. Prirodu prirode i prirodu slike. Sunčane prizore čistih boja, sučeljenih tonova, moćnih ritmova ultramarina i uzmorskog zelenila. I onog čudesnog trena kada sve postaje skladni dio Univerzuma, i priroda i ljudski duh i stvaralačka ruka.

Ushićenje ovom novom likovnom avanturom Seder je bilježio temperom, pravom temperom koja zgušnjava i sabire, daje dojam da je sve u prostoru slike izliveno iz jednog komada. Energijom koja pokreće ruku i duh, misao i pokret, naslage pamćenja i iskustva. Tempera mu dođe kao predah, omogućuje mu brzu razradbu ideje. Voli temperu baš zbog te mogućnosti da ideju zapiše odmah, nevelikim naporom, da odmah zaroni u slikanje. Jer, *moje slikanje mora biti u nekakvoj interakciji i nekakvoj groznici i nekakvoj temperaturi*, kaže Seder.

Njegov slikarski opus ne pripada ni stilu ni pravcu, već onom najboljem – slici. U svojoj najdubljoj podlozi govori o ljudima. Za njega je to bitna i neiscrpna tema koja ga od početaka do danas likovno intrigira. Dvoje, muško i žensko, uvijek su u međusobnoj komunikaciji. Velikih otvorenih očiju propituju onog drugog. U intimnoj radosti, u nježnosti susreta, u međusobnom traženju, nalaženju ili razilaženju, u istinskom otkrivanju drugoga, u suptilnoj komunikaciji žene i muškarca, na osunčanoj strani života i postojanja ili u ogoljenoj stvarnosti samoće. Često zbunjeni, nesigurni. Seder uklanja s njih sve lijepo, površinsko i isprazno, sve što bi moglo uljepšati i olakšati dijalog. Ostavlja tek ogoljelu stvarnost bića koja s čuđenjem promatraju svijet. Nije mu pritom važna figura niti prepoznatljive pojedinosti, već umjetnička istinitost i likovna suština. Kroz namjerne deformacije ponire u samu suštinu života, ljubavi i stvaranja. Nisu to određeni ljudi, dvoje s imenom i prezimenom, oni su impersonalni i iščitavaju se kao čežnja za dvoje. I kad slika krajolik, u prostor slike nenadano izroni čovjek. Zapravo, ljudska želja za susretom ili *neka općeljudska težnja da se iz svoje samoće priđe drugom čovjeku* (Seder). I da taj put prema drugome bude nezvjesnost i iznenađenje.

Pojašnjava nam Seder: *Tjelesno u mojim slikama nije u smislu nekakve jeftine erotike, više je to čežnja za nekim, za nečim daljim, neuhvatljivim, trajnijim. To nisu programske slike. One govore o istini čovjeka i tragičnosti dvoje. One su više ružne nego lijepe. One imaju svoju materičnost jer meni je potrebno da prizor bude opipljiv, živ. O tome je riječ, o životnosti i opipljivosti prizora. O dogovoru slikara i njegove slike, umjetnika koji iskustvo života potvrđuje i razrješava kroz iskustvo umjetnosti. Koji u isti red vrijednosti postavlja identitet umjetnika i identitet slike. Koji otklanja vanjsko da bi izrazio unutarnje. Koji debelom crtom slobodno artikulirane slikarske čimbenike okuplja, sabire, zatvara i umiruje u nekom unutarnjem središtu koje vodi prema sintezi. To Sederovo unutarnje uvijek ima ljudsko obličje, velike oči i velike ruke.*

Poznata je njegova osjetljivost prema likovnim činjenicama. Kada govori o ljepoti u slici, misli na harmoniju, na sklad svih slojeva slike, na njenu istinitost: *Volim ekspresivnu i, ako hoćete reći, ružnu sliku, ali da je ipak na kraju lijepa, da na neki način bude istinita. Ne radi se o ljepoti u slici, već o harmoniji, o skladu suprotnosti, dinamičnosti suprotnosti. Umjetnost mora biti izlivena, umjetnost mora biti nadahnuta, u komunikaciji s duhom, sve drugo su natezanja. Time je rekao sve što treba znati o umjetnosti. Time nas je, rekla bih, uvukao u sirovu narav svoje palete, u ekspresivnu moć svoga kolorita, u nemir površine osvjetljene svjetlom koje dolazi iznutra, iz unutarnjih prosijavanja boje i iz unutarnjih ritmova.*

Prisjetimo se, njegove crne slike, njegov enformel i Gorgona, njegov nihilizam i filozofija egzistencijalizma kojom se zanošio u tzv. crnoj fazi, njegov Isus (božanski i ljudski) koji stoji na izdvojenoj i najznačajnijoj poziciji u njegovu slikarstvu, njegovo zazivanje susreta i komunikacije između dvoje, puna sloboda likovnog izraza motiva u kojemu unutarnja interpretacija nadilazi vanjske vizualne činjenice, njegovo traganje za razumijevanjem čovjeka i svijeta, ali i za ostvarajem istinskog slikarstva, sve to osiguralo mu je visoki ugled i zasebnu poziciju u slikarstvu hrvatske moderne. Izdvajam njegov zaključak: *Važno mi je da je slika istinita, da nije šuplja, da se ne dodvorava. Samo vrijeme može prosuditi što jest vrijedno što nije.*

The nature of nature and the nature of a painting

(...) His drawing and colouristic expression are unique, his graphic and colouristic synthesis, his pictorial elaboration and procedure. We look only at the moves – naked and trained, they spread, they condense, they permeate, they squeeze, they twist, they materialise outside the regulations and discipline, they speak with their own register of colour, their own logic and power. Somewhere beneath supervision, somewhere free. One is reflected in the other, one in some gathering point determines everything together – the light of the sun, the singing of colour, the playfulness of rhythms, the vibrancy of movement, the magic of the sky. The visual sea and the atmosphere alongside the sea. The nature of nature and the nature of a painting Sunny scenes of pure colours, of contrasted tones, of powerful rhythms of ultramarine and sea-side greenery. And that wondrous moment when everything becomes a harmonious part of the Universe, both nature and the human spirit and the creative hand.

Seder recorded the thrill of this new visual adventure with tempera, real tempera which he thickens and collects, giving the impression that everything in the space of the picture is poured out from a single piece. With an energy which moves the hand and spirit, thought and movement, layers of memory and experience. Tempera comes to him like a respite, enables him the rapid elaboration of an idea. He loves tempera just because of the possibility to put down the idea immediately, with little effort, to immediately dive into the painting. Because, my painting must be in some kind of interaction and some kind of fever and some kind of temperature, says Seder.

His painting opus belongs to neither style nor movement, but to the best thing – the picture. In its deepest sub-layer, it speaks about people. For him, it is an essential and inexhaustible subject which has intrigued him visually from the origins to today. Two, the male and female, are always in mutual communication. Large open eyes question the other. In intimate delight, in the tenderness of an encounter, in mutual searching, finding or divergence, in the true discovery of the other, in the subtle communication of woman and man, on the sunned side of life and existence or in the exposed reality of loneliness. Often confused, insecure. Seder removes all the beauty, superficial and inane from them, everything that might embellish and ease the dialogue. He leaves only the exposed reality of the beings which observe the world with wonder. At the same time to him it is not an important figure nor a recognisable detail, rather an artistic truth and visual essence. Through intended deformations he plunges into the essence of life itself, of love and creation. These are not defined people, two with names and surnames, they are impersonal and are seen as a yearning for the two. And when he paints a landscape, in the space of the picture a man unexpectedly surfaces. In fact, the human desire to meet or some general aspiration that from their loneliness they are approached by another man (Seder). And that this way towards the other is uncertain and surprising. (...) *I love an expressive, and if you want to say, ugly picture, however, if it is nevertheless in the end beautiful, if it is in some way truthful. It is not about the beauty in the picture, but about the harmony, about the harmony of contrasts, the dynamics of the contrasts. Art must be poured out, art must be inspired, in communication with the spirit, everything else is straining.* With this he has said everything that needs to be known about art. With this he has, I would say, pulled us into the raw nature of his palette, into the expressive power of his colouring, into the unrest of the surface of the illuminated by the light which comes from within, from the inner siftings of colours and from the internal rhythms.

Branka Arh

Mediterranska 3, 2018., tempera na papiru, 48 x 36 cm

Meditranska 12, 2018.
tempera na papiru
36 x 48 cm

Meditranska 15, 2018.
tempera na papiru
50 x 35 cm

Mediterska 21, 2018.,
tempera na papiru,
49 x 33,5 cm

Mediterska 9, 2018.,
tempera na papiru,
42 x 59 cm

Dubravka Kanjski

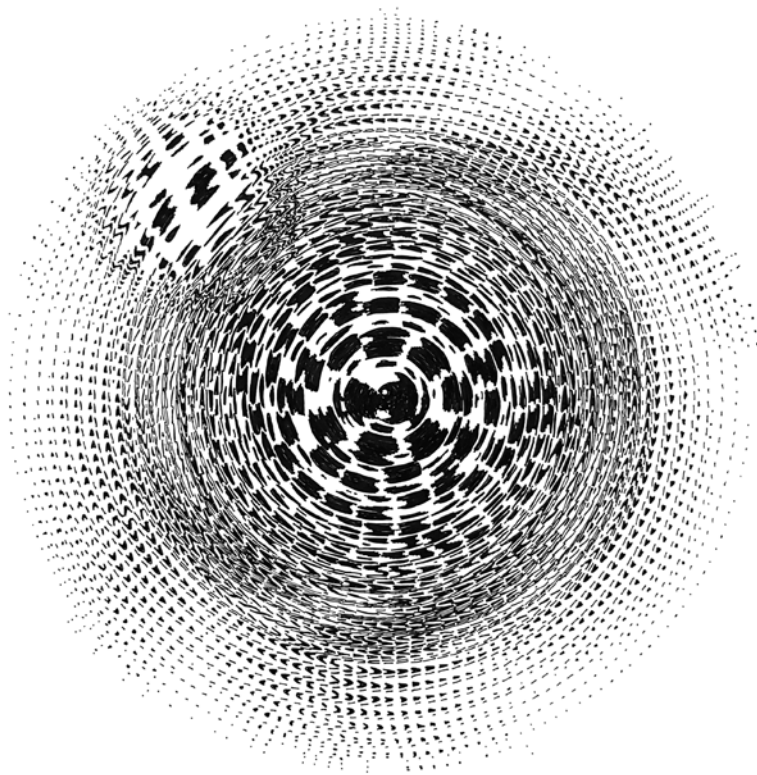
Diplomirala je 1985. na Filozofskom fakultetu u Zagrebu na kojemu je stekla zvanje magistra pedagogije. Likovnom umjetnošću bavi se više od 20 godina. Danas djeluje u statusu samostalne umjetnice (HZSU). Svoje je dosadašnje likovno djelovanje predstavila na 17 samostalnih i preko 90 skupnih i selektiranih izložaba u relevantnim galerijama u Hrvatskoj i inozemstvu (Italija, SAD, Japan). Dobitnica je više likovnih nagrada i priznanja stručnih žirija (nagrada na 5. hrvatskom triennalu akvarela 2010., počasna nagrada Grada Grožnjana 2002., posebna priznanja međunarodnog žirija na likovnim natječajima (Novigradsko plavetnilo 2005., Ex tempore 2006.), pohvala stručnog žirija na natječaju IstrArt 2007., na foto-natječaju Županija u jednom danu 2018., na međunarodnom likovnom natječaju Rijeka mini art 2018.).

Djela joj se nalaze u javnim fundusima (Galerija V. Karas u Karlovcu, Muzej grada Ploča, Muzej grada Ogulina, Imago Mundi Collection L. Benettona, KIWA Collection u Kyotu) i u brojnim privatnim zbirkama. Članica je HDLU Rijeka i HZSU. Živi i stvara u Crikvenici.

Dubravka Kanjski graduated in 1985 at the Faculty of Philosophy in Zagreb where she gained her Masters in Pedagogy. She has been working in visual arts for more than 20 years. Today she works as an independent artist (HZSU) (the Croatian Freelance Artists Association). She has presented her artistic works at 17 independent and over 90 group and selected exhibitions in relevant galleries in Croatia and abroad (Italy, the USA, Japan). She has received many arts awards and acknowledgements from expert juries (award at the 5th Croatian Watercolour Triennial in 2010, the honorary award of the town of Grožnjan in 2002, special acknowledgement from the international jury at the arts competitions (Novigradsko Plavetnilo in 2005, Ex Tempore in 2006), praise from the expert jury at the IstrArt 2007 contest, at the photo-competition Županija u Jednom Danu in 2018, and the international arts competition Rijeka Mini Art in 2018).

Her works are found in public holdings (V. Karas Gallery in Karlovac, Town Museum of Ploče, Ogulin Heritage Museum, L. Benetton Imago Mundi Collection, KIWA Collection in Kyoto) and in numerous private collections. She is a member of HDLK Rijeka and HZSU. She lives and works in Crikvenica.

51260 Crikvenica, Ladvić 7, tel. + 385 (0)98 878 285, e-mail: dubravka.kanjski@optinet.hr, www.dubravkakanjski.com

Distorzija, 2019.
tintana olovka na papiru, 60 x 50cm

Vibracije etera

Svijet energija koji ne možemo dohvatiti osjetilima, uvukao se u prostor likovnog izričaja Dubravke Kanjski. Evo, o čemu je riječ: o skrivenim dimenzijama stvarnosti o kojima govore mnogi stari spisi, ezoterijske škole, antička filozofija pa i suvremena znanost (kimatika, kvantna fizika), o ogromnom polju energije zvanom eter koji je najčešće definiran kao nevidljiva nematerijalna supstanca, kao promjenjiv metafizički prostor koji se kontinuirano kreće, uvrće, vibrira i fluktuiraju. Nevidljiv i nematerijalan, ali stvaran.

U tu je nevidljivu i nematerijalnu stvarnost svim svojim bićem uronila Dubravka Kanjski. Ideju, ishodište i inspiraciju pojašnjava ovako: *lako se zapravo radi o premisama iz kvantne fizike, do tih sam spoznaja došla posve intuitivno - kroz snove, vizije i meditaciju. Nisam znala o čemu se radi, ali sam osjetila da je to nešto važno. Racionalna spoznaja došla je kasnije. Počela sam tragati za pojašnjenjem. Sva moja dotadašnja mozaično razbacana znanja, spoznaje, slutnje, osjećaji, iskustva... počela su se slagati u smislenu cjelinu. Daleko veću, nego sam mogla pretpostaviti. I jednostavno više nisam mogla odustati.*

Riječ je, dakle, o prožimanju znanosti i umjetnosti. O njezinoj zaokupljenosti valnom optikom fluida i njezinom crtačkom propitivanju vibracija tog fluida, geometrije, različitosti valnih muštra i njihovih distorzija. Polazi od činjenica da u prirodi nema uglova, da je u prirodi sve meko i valovito, da su krug i kugla najsavršeniji oblici koji se ponavljaju i na mikro i na makro planu, da spinove i spirale nalazimo od čakri do galaksija, da smo dio velikog energetske-informacijskog polja, da je materija samo energija zgusnuta sporom vibracijom... Ali kako sve to vizualizirati i ispričati na autentičan, uvjerljiv, razumljiv i likovno zanimljiv način? Sferni oblici nametnuli su joj se sami.

Crtajući spinove, imala je na umu nove mogućnosti tehnologije. Došla je na ideju da bi bilo dobro zavrtjeti ih, pokrenuti u prostoru kompjutorskom animacijom. Otkrila je da se animacijom najjednostavnijih oblika, virtualnim slaganjem jednoga na drugi i animiranjem različitim brzinama postižu impresivni vizualni efekti vibriranja. A baš je to predmet njezina zanimanja – osmisli likovni koncept koji će, na podlozi optike i tehnologije povezati svjetlo, energiju i zvuk. Rezultat takvoga njezinog razmišljanja je ambijentalna video-instalacija koja na izložbi korespondira s crtežima. Animacijom crteža najjednostavnijih forma, njihovim preklapanjem, dobila je zanimljive efekte gibanja i vibriranja - u posve zamračenoj prostoriji crteži dobivaju privid vibrirajuće sfere. Situacije ne možemo jasno sagledati, ali vidimo kako točke iz virtualnog prostora ubrzano iskaču u stvarni prostor ostvarujući vibracije, dinamiku ritmova i fluktuacija s povremenim interferencijama i sukobima. lako zapravo sve ostaje zatočeno u kadru videa. Projekcija je praćena zvukom koji se uključuje ulaskom posjetitelja u prostoriju (na foto-ćeliju). Važan joj je zvuk (vede govore o prazvuku). Da bi dobila originalnu, prastaru, meditativnu, šamansku, samoponavljajuću zvučnu podlogu, autorica je izabrala aboridžinski didgeridoo (najstarije glabalo na svijetu).

Multimedijalno eksperimentiranje i usuglašavanje nije tu stalo. Ideja piramidalnog holograma u koji će projicirati jednu od svojih animacija kao efekt *slike u ničemu*, nametnula se kao izazov. Ne zbog efekata, već zbog spoznaje da se tako proširuje njezina priča o vibracijama nevidljivih energija, o praznini koja nije praznina, o valnoj strukturi materije. Prednost je holograma što omogućava gledatelju da, obilazeći piramidalnu formu staklenog postolja, gleda projekciju sa svih strana (3D).

Izložba uključuje tri segmenta (crteže, video-instalaciju i hologram), ali se iščitava i doživljava kao cjelina. Za crteže iz ciklusa *Vibracije etera* autorica je dobila pohvalu stručnog žirija u kategoriji crteža na međunarodnom likovnom natječaju *Rijeka mini art 2018*. S radovima iz istog ciklusa predstavila se i na 5. hrvatskom trijenalu crteža Kabineta grafike HAZU 2018. u kategoriji izabranih autora. Ovi uspjesi ohrabрили su je u njezinom promišljanju svijeta energija i ustrajavanju na izričaju u mediju vizualnih umjetnosti (s osloncem na premise op-arta i Vasarelyjeve optičke iluzije).

Pratimo ideju, od konkretnog crteža do virtualnih situacija u kojima crtež postaje tek polazna matrica koju je ona zavrtjela u prostor ostvarivši medij video-instalacije i holograma. Koliko znanosti i tehnologije, toliko mašte. Nisu joj važni

efekti zbog efekata, već činjenica da joj ovi mediji omogućuju priču o vibracijama nevidljivih energija (od kojih smo, vjeruje, i sami satkani). *Ovim projektom, u dubljem smislu, želim potaknuti posjetitelje da, osvježavajući fluidnu energetska pozadinu svega što postoji, razotkriju privid različitosti, prihvate promjenu kao jedinu konstantu i prepoznaju u sebi primordijalni osjećaj univerzalnog jedinstva* (D. Kanjski). Važno joj je, dakle, s likovnom publikom podijeliti svoje misli, preokupacije, inspiracije i saznanja o svijetu, životu i umjetnosti.

Vibrations of the ether

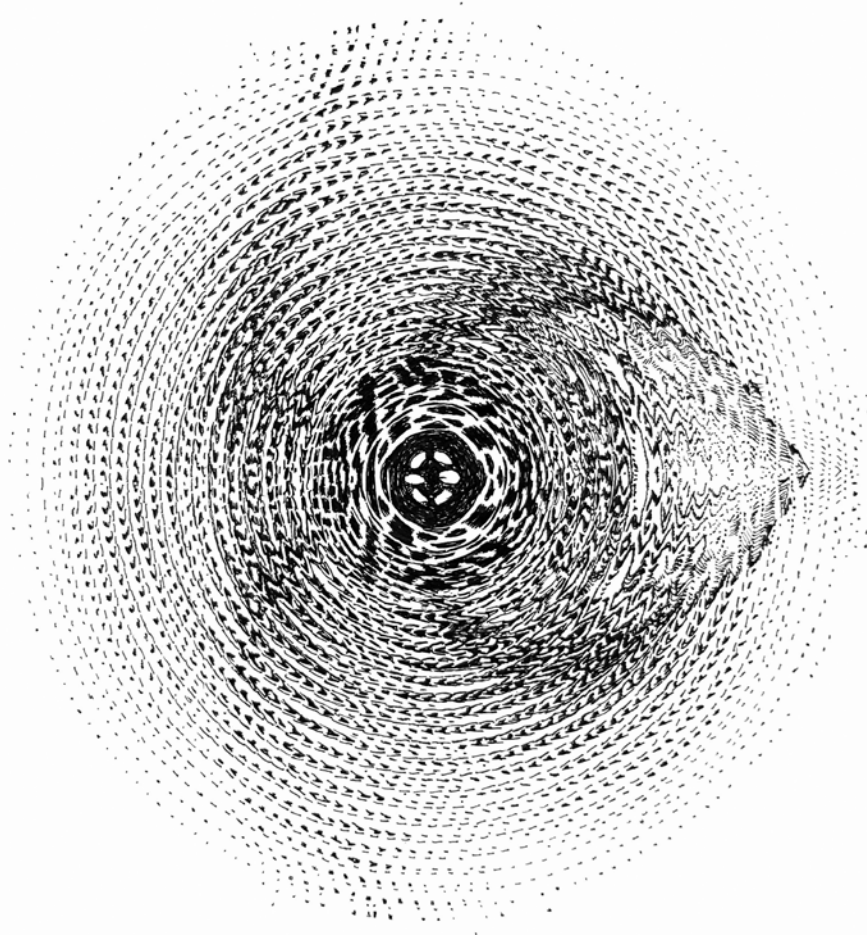
The world of energies which we cannot grasp with the senses is embedded in the space of the visual expression of Dubravka Kanjski. Here, this is what it's about: about the hidden dimensions of reality about which many old writings speak, the esoteric schools, ancient philosophy and even contemporary science (cymatics, quantum physics), about the huge field of energy called the ether which is most often defined as an invisible, immaterial substance, as a variable metaphysical space which is continuously moving, twisting, vibrating and fluctuating. Invisible and immaterial, but real.

In this invisible and immaterial reality Dubravka Kanjski has, with all her being, immersed. She explains the idea, starting point and inspiration like this: *Although it is in fact about the premises from quantum physics, I have arrived at these understandings completely intuitively – through dreams, visions and meditation. I didn't know what it was about, but I did feel that it was something important. The rational understanding came later. I began to look for clarification. All my earlier mosaic-like scattered knowledge, understanding, conjecture, feelings, experiences... they began to be arranged into a meaningful whole. Far larger, than I was able to assume. And put simply I was no longer able to give up.*

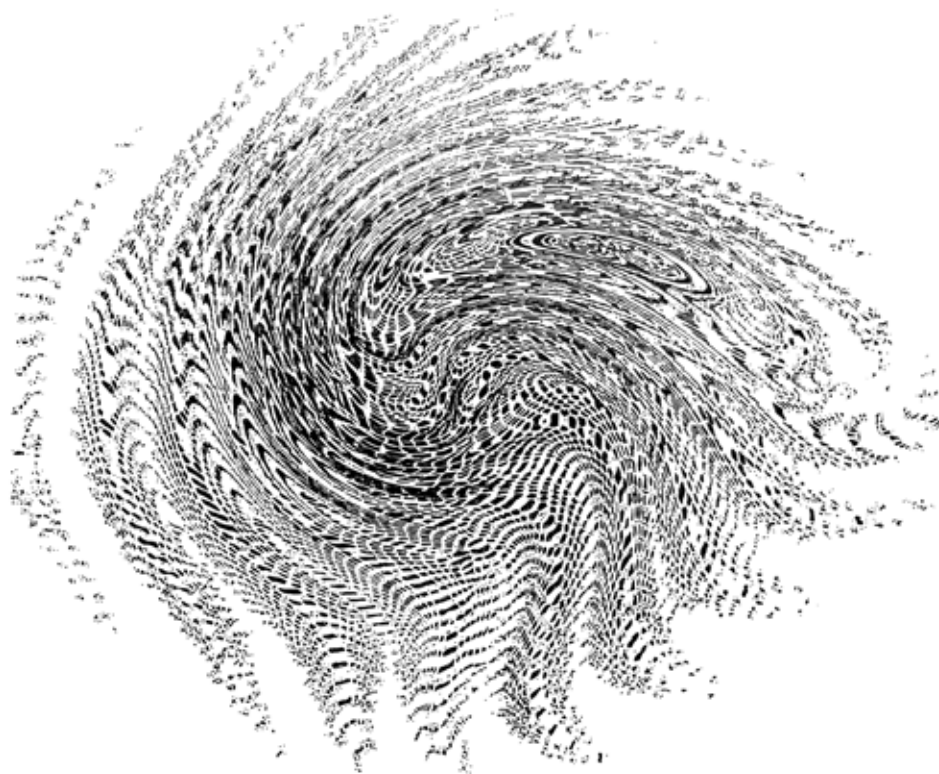
(...) By drawing spins, I had in my mind the new possibilities of technology. She came to the idea that it would be good to rotate them, to launch them into the space with computer animation. She discovered that with the animation of the simplest forms, by the virtual arrangement of one onto another and the animation at varying speeds impressive visual effects of vibration were achieved. And that is precisely the subject of her interest – to design a visual concept which will, on the basis of optics and technology connect light, energy and sound. The result of this kind of musing is an ambient video installation which corresponds to the drawings in the exhibition. With the animation of drawings of the simplest forms, their overlapping, she has achieved interesting effects of motion and vibration – in a completely darkened room the drawings take on the appearance of a vibrating sphere. We cannot clearly perceive the situations, but we do see how the points from the virtual space rapidly jump into the real space creating vibrations, a dynamic of rhythms and fluctuations with intermittent interferences and clashes. Although in fact everything remains confined in the shot of the video. The projection is followed by a sound which is activated by the entry of the visitor into the room (by a photocell). The sound is important to her (the Vedas speak about primal sound). In order that she gained the original, ancient, meditative, shamanic, auto-repeating sound of the background, the artist chose an aboriginal didgeridoo (the oldest instrument in the world).

(...) The exhibition is comprised of three segments (the drawings, video installation and hologram), although it is viewed and experienced as a whole. For the drawings from the series *Vibrations of the Ether* the artist received praise from the expert jury in the drawing category at the international arts competition Rijeka Mini in 2018. With works from the same series she also presented herself at the 5th Croatian Triennial of Drawing of the Department of Prints and Drawings HAZU in 2018 in the category of selected artists. These successes encouraged her in her consideration of the world of energies and perseverance in her expression in the medium of visual arts (with a leaning towards the premise of Op art and Vasarely's optical illusions). (...)

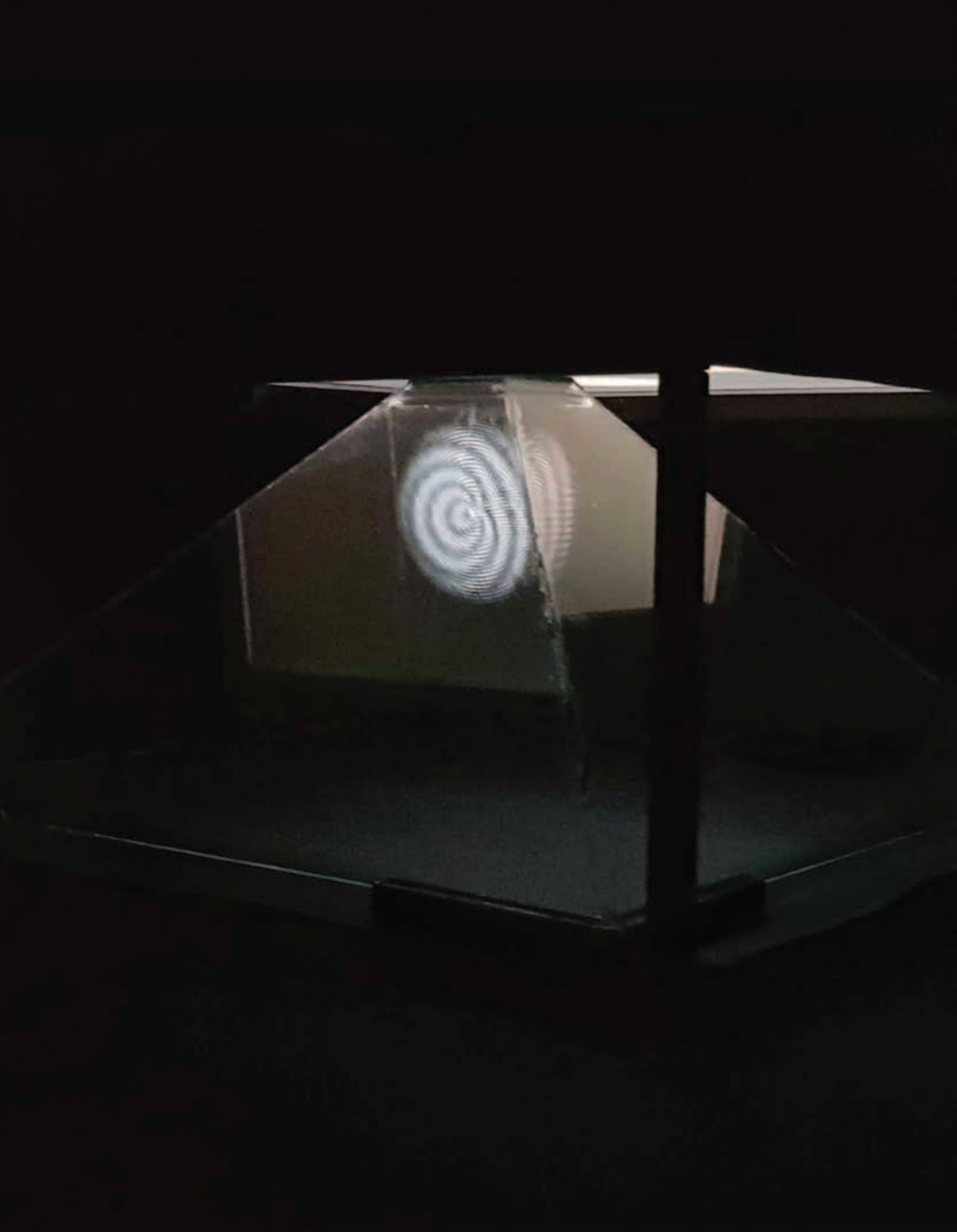
Branka Arh

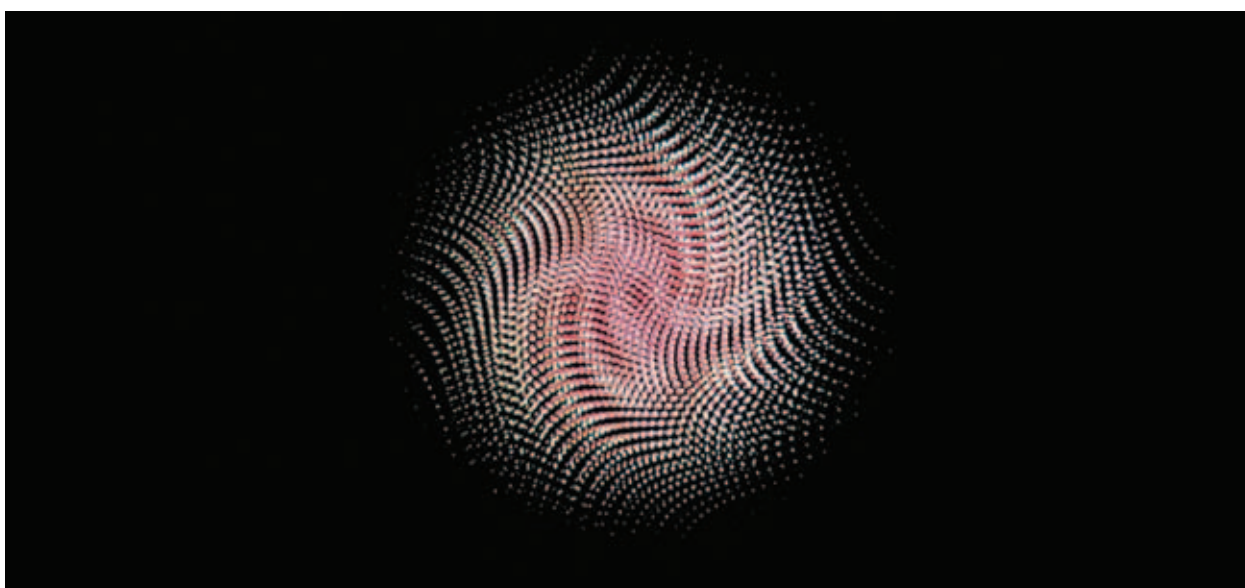
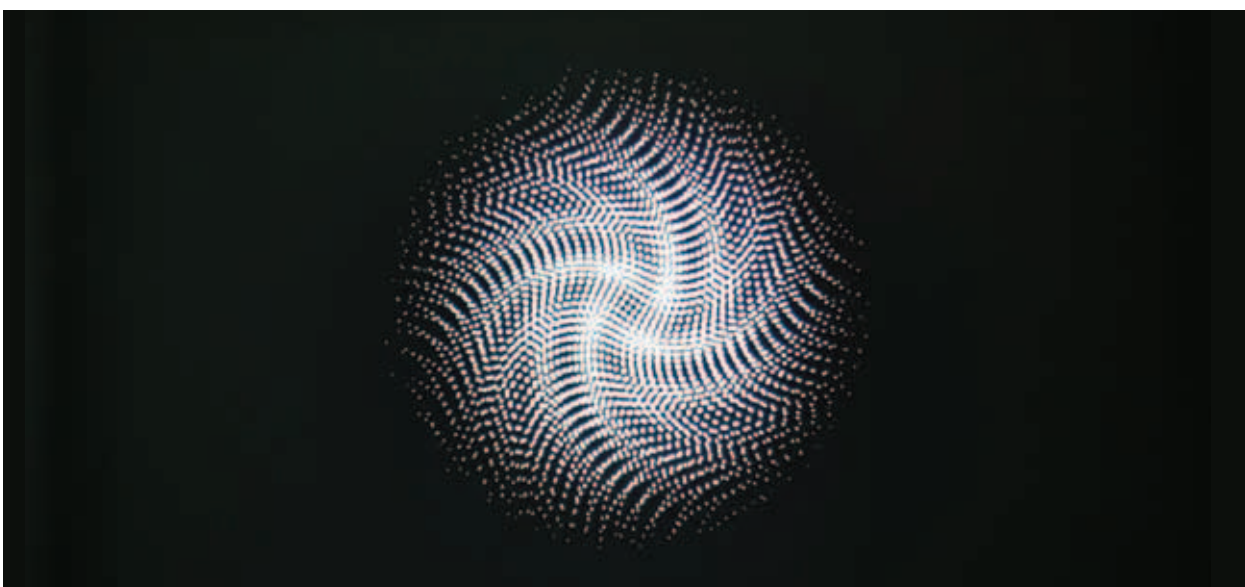
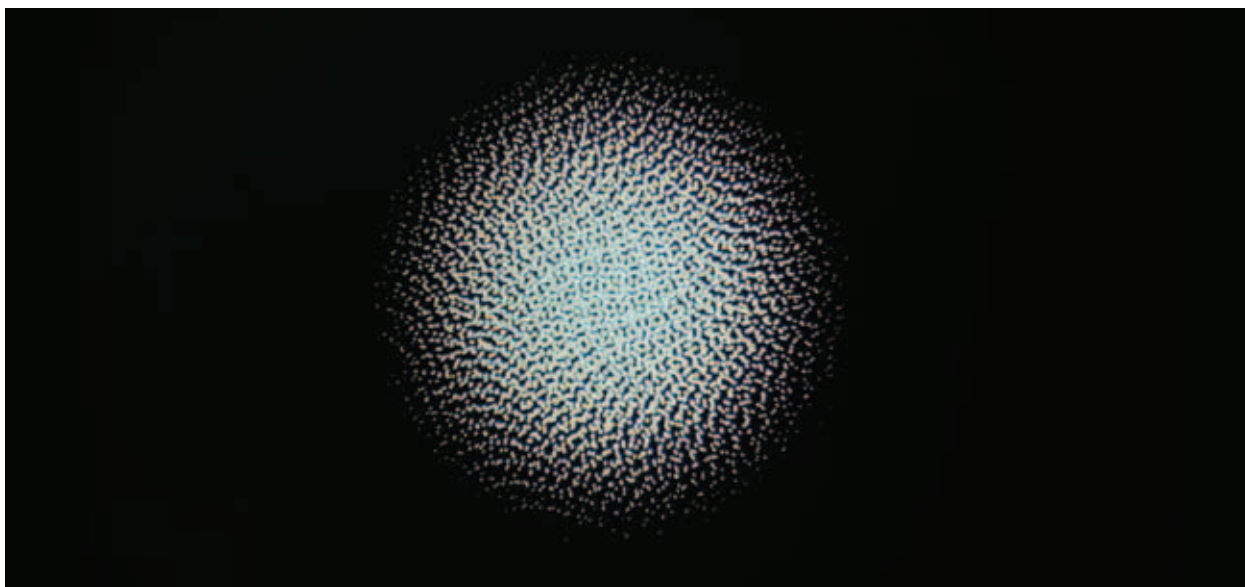
Vibracije etera, 2019., tintana olovka na papiru, 30 x 20 cm

Vibracije etera 23, 2019., tintana olovka na papiru, 60 x 50 cm

Vibracije etera, 2019., hologram, ideja i animacija Dubravka Kanjski, tehnička podrška Eugen Kanjski

Video instalacija, tri sekvence, 2019., ideja i animacija Dubravka Kanjski, tehnička podrška Eugen Kanjski

Mile Blažević

Rođen je 1954. u Maovicama (Vrlika). Osnovnu školu pohađao u Solinu, srednju strojarstvo-tehničku školu u Splitu. Umjetničko obrazovanje započeo je na Pedagoškoj akademiji u Splitu (diplomirao 1977.). Potom je upisao Odjel kiparstva na zagrebačkoj Akademiji likovnih umjetnosti (diplomirao 1984. u klasi prof. Ivana Sabolića kod kojega je polazio i Majstorsku radionicu do njezina zatvaranja 1986.). Od 1988. predavao je na Školi za primijenjenu umjetnost i dizajn u Zagrebu, 1997. prešao je na Akademiju likovnih umjetnosti. Danas je redoviti profesor na Kiparskom odsjeku Akademije. Izlagao je skupno od 1984., samostalno od 1987. Kroz samostalne izložbe problematizirao je i tematski obrađivao teme kraljeva, vitezova, pješaka, svetog Jurja, motiv križa. Realizirao je više kiparskih projekata u Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini. Najvažnija djela nalaze mu se u samostanima u Dubrovniku, Zagrebu (Remete), Banjoj Luci, Bugojnu i Koraču. Dobitnik je prve nagrade za Spomenik ramskim žrtvama (1992.), otkupne nagrade za spomen obilježje bojovnicima Domovinskog rata u Kaštelima (1992.), druge nagrade za Spomenik Petru i Katarini Zrinski i Krsti Frankopan u Čakovcu (2005.), prve nagrade za Spomenik Nikoli Tesli u Smiljanu (2006.), treće nagrade za Spomenik Stjepanu Radiću u Zagrebu (2007.). Odlikovan je redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića.

Mile Blažević was born in 1954 in Maovice (Vrlika). He attended elementary school in Solin, then the engineering-technical secondary school in Split. He began his art education at the Pedagogical Academy in Split (graduated in 1977). After this he enrolled at the Department of Sculpture at the Zagreb Academy of Fine Arts (he graduated in 1984 in the class of Prof Ivana Sabolić with whom he also attended the Master's Workshop until its closure in 1986). From 1988 he began lecturing at the School of Applied Arts and Design in Zagreb, in 1997 he moved to the Academy of Fine Arts. Today he is a full professor in the Sculpture Department at the Academy. He has exhibited in groups since 1984, and independently since 1987. Through his solo exhibitions he has problematized and thematically elaborated the themes of kings, knights, pedestrians, St George, and the cross. He has realised many sculptural projects in Croatia and in Bosnia and Herzegovina. His most significant works are located in monasteries in Dubrovnik, Zagreb (Remete), Banja Luka, Bugojno and Korač. He was awarded first prize for Monument for the Rama Victims (1992), the purchase prize for a memorial to the fighters of Homeland War in Kaštela (1992), the second prize for the statue of Petar and Katarina Zrinski and Krsto Frankopan in Čakovec (2005), first prize for the statue of Nikola Tesla in Smiljan (2006), third prize for the statue of Stjepan Radić in Zagreb (2007). He was awarded with Order of Danica Hrvatska with the image of Marko Marulić.

Akademija likovnih umjetnosti, 10000 Zagreb, Ilica 85
tel. +385 1 37 77 300
e-mail: alu@alu.hr

Sveti Juraj, 1994. (2000.) drvo

Čovjek koji se zaprtio suncem

Mile Blažević je čvrst i dosljedan u traganju za bitnim u kiparstvu. Uvjeren je da skulptura mora imati sadržaj (obilježja motiva i teme) i da mora izražavati taj sadržaj, ali ne naracijom i naknadnim uljepšavanjem, već umjetničkom istinom oblika. Izložba u Gradskoj galeriji Crikvenica predstavlja ga izborom djela iz kiparskih cjelina u drvu *Sv. Juraj, Zagrljaj, Čovjek-stablo, Pješak, Mornar* nastalima u razdoblju od 1994. do 2014. te izborom reljefa u terakoti *Skice za Crkvu Marije Evangeoske u Sopnici* nastalima 2007. U tim je kiparskim materijalima oprečnih svojstava (tvrdoća drva, mekoća i podatnost gline) ostvario autentični umjetnički trag koji ukazuje na njegovu uraslost u jednu od tradicija hrvatske moderne.

Njegovi likovi (vitezovi, kraljevi, pješaci, sveci) o sebi govore iz sebe. Jer im je autor dao unutarnju bit, život onih oblika koji lako uspostavljaju komunikaciju s motriteljem. Na pitanje, što bi vitez u naše vrijeme trebao značiti, autor je odgovorio: *Čovjeka koji se zaprtio suncem*.

Tako sv. Juraj, simbol pobjede dobra nad zlom, prototip kršćanskog viteza koji kopljem probada zmaja, u njegovoj je interpretaciji prikazan s podsmjehom i ironijom – bez koplja, sa štitom koji negdje ima oblik sunca, negdje se uvija uz lik. Lice sv. Jurja iz 2001. okrenuto je u stranu, traži odgovarajuće svjetlo ili sjenu, dlanovi su mu otvoreni, položaj stopala sugerira smjer kretanja, odluku da se ide dalje, putem svjetla i dobra. Dojam veličine proizlazi više iz unutarnjih nego iz vanjskih razloga. Mirko Jozić je napisao da je to *najsmionija i najradikalnija reinterpretacija jednog religijskog simbola i jedne kršćanske legende*. Tom reinterpretacijom umjetnik ne veliča ni tradiciju ni povijest ni religijske simbole, već čovjeka, u mjeri u kojoj svjetlo pobjeđuje tamu.

U cjelini *Zagrljaj* čovjek i njegovo stablo jedno su u zagrljaju sudbine, u snazi života, ljubavi i stvaranja. U cjelini *Čovjek-stablo* zajedno rastu, u neraskidivoj povezanosti uspinju se prema svjetlu. Prisjetimo se, stablo je os svijeta. Arhetip koji nosi elementarno i mistično, simboliku života na svim razinama, ali i simboliku žrtve i smrti. Figure *Pješaka* su stabilne antropomorfne forme velikih bosih stopala čvrsto sraslih s tlom, uraslih u tlo. U uspravnom frontalnom stavu dubinom plana tumače plastiku, dubinom čuvaju volumen, reljefom pojašnjavaju skulpturu. Kipovi imaju samo prednji plan (kipar čuva blok), ali su definirani do kraja, očišćeni od suvišnosti. I nije zanemaren pogled sa strane. Takve situacije primjećuju oni koji znaju prepoznati peristaltiku crteža.

Skulptura u drvu uvijek je bila najvažnija u Blaževićevom umjetničkom djelovanju. Kao provjereni poznavatelj naravi ovog materijala, s lakoćom pogađa najbitnije u prikazu ljudskog lika - logiku, red i raspored elemenata. Strogo artikulira rezovima, odsjecanjima, usjecima, efektima svjetla i sjena, poštujući pritom zanat i tradiciju i stroga pravila modelacije. Ne eksperimentira. I ne manipulira dopadljivošću. Ni pozlata površine ne priziva samo estetska, već i transcendentna iskustva. Zaokuplja ga traganje za jezgrovitom koncepcijom figure, govorom tijela u pokretu, ritmom oblika, unutarnjim središtem ili, kako bi to autor rekao, *ležištem skulpture*. Faktura je negdje finija, fluidnija, ali najčešće površinu ostavlja bez dorade, robustnom, rudimentarnom, negdje nedovršenom, s grubim tragovima reza, da bi disala grubošću ureza, dahom i životom drva kao materije. Da bi svjedočila realnost forme, ne i doslovno predočavanje motiva. Njegovi kipovi jesu vizualno prepoznatljivi, realistično oblikovani, ali nose težišta subjektivnog, osjetilnog, osobnog, često humornog i ironičnog, pa realno svoj pravi smisao dobiva u kontekstu nadrealnog. Želi se reći da je sve u njegovoj skulpturi odmjereno njegovom mjerom. Da kiparstvo za ovoga umjetnika znači prožimanje formalnih i osjetilnih izražajnosti. Da točno zna što u skulpturi želi postići: puninu, zbitost, sintezu, čvrst, stabilan, izvoran život forme koja ne živi po detaljima, već po bitnim vrijednostima u oblikovanju i po unutarnjoj vokaciji.

Kršćansku ikonografiju reljefa u terakoti oslonio je na iskustva ranoromaničkog i romaničkog kiparstva Dalmacije, majstora Buvine i Radovana, najistaknutijih pojava hrvatskog srednjovjekovnog kiparstva. Pritom mu nije bila najvažnija tema, već autonomna interpretacija teme i osobno shvaćanje likovnih problema. Terakota mu je omogućila brzu zabilježbu ideje, prepuštanje ruci, njenoj slobodi, energiji i umijeću oblikovanja figuralnih kompozicija. Njena površina čuva oštrinu i odlučnost ureza u glini, živu igru svjetla i sjena, neposredni dodir prstiju, tragove suptilnog duha. Može-

mo pratiti zakon kadra, pravila i omjere, strogu odmjerjenost i čvrstu posloženost, naraciju i konvencije autorovih figuralnih prizora, ali i to kako slijedi svoju intuiciju, svoju kiparsku bit, kako se vješto odmiče od doslovne prepoznatljivosti i kako jedno naslanja na drugo, jednim podupire drugo (tradicijom suvremenost, suvremenošću tradiciju), kako oblikuje odgovore na pitanja o čovjeku, o uspravnom i dostojanstvenom ljudskom hodu kroz vrijeme, ali prije svega, kako preispituje šanse i mogućnosti koje nam je ostavila moderna.

The man who was burdened by the sun

(...) His figures (knights, kings, pedestrians, saints) speak about themselves. Because the artist gave them an internal essence, the life of those forms which easily establish communication with the observer. To the question, what would a knight mean in our times, the artist replied: *The man who was burdened by the sun*.

So St George, the symbol of victory over evil, the prototype of the Christian knight who with a spear stabbed the dragon, in his interpretation is depicted with a sneer and irony - without a spear, with a shield which in places has the shape of the sun, in places curled with the figure. The face of St George from 2001 is turned to the side, looking for appropriate light or shade, his palms are open, the position of the shoes suggests the direction of movement, the decision to go further, on the way of the light and goodness. The impression of the size results from internal rather than external reasons. Mirko Jozić wrote that this is *the most daring and most radical re-interpretation of a religious symbol and Christian legend*. With this re-interpretation the artist does not glorify tradition nor history nor the religious symbol, but the man, to the extent to which light is victorious over darkness.

On the whole, *Zagrljaj (The Embrace)* man and his tree are one in the embrace of destiny, in the power of life, love and creation. On the whole *Čovjek-stablo (Man-tree)* grow together, in an inseparable connectivity they ascend towards the light. Let's remind ourselves, the tree is an axis of the world. An archetype which carries the elemental and mystical, the symbolism of life on all levels, as well as the symbolism of a sacrifice and death. The figures *Pješaka (Pedestrians)* are stable anthropomorphic forms of great bare-foot feet firmly attached to the ground, embedded in the ground. In an upright frontal position with the depth of the design, they interpret the plastics, with depth they guard the volume, with relief they explain the sculpture. The statues only have a foreground (the sculptor guards the block), but they are defined until the end, cleansed of superfluosity. And the side view is not neglected either. Such situations are noticed by those who know how to recognise the peristalsis of drawings.

Sculpting in wood has always been the most important of Blažević's artistic work. As a verified expert of the nature of this material, with ease, he achieves what is most important in the depiction of the human figure – logic, order and the arrangement of the elements. He strictly articulates with cuts, cut-offs, notches, the effects of light and shade, respecting at the same time the occupation and tradition and stern rules of modelling. He doesn't experiment. And he doesn't manipulate with attractiveness. Nor does he gild the surface area nor invoke solely aesthetics, but transcendent experiences as well. The search for the concise conception of the figure occupies him, for the body in motion, the rhythm of the form, the internal centre or, as this artist would say, *the cradle of the sculpture*. The workmanship is somewhat finer, more fluid, but most frequently he leaves the surface without a finish, robust, rudimentary, somewhat unfinished, with a rough trace of a cut, in order that the roughness of the notch breathes, with the breathe and life of wood as matter.

(...) He laid the Christian iconography of reliefs in terracotta on experiences of the early Romanesque and Romanesque sculpture of Dalmatia, the masters of Buvina and Radovan, the most prominent appearances of Croatian mediaeval sculpture. At the same time it was not the most important theme for him, but an autonomous interpretation of the theme and a personal realisation of the visual problems. (...)

Branka Arh

Skica za vrata crkve Marije Evangeoske, Sopnica (Zagreb), 2007., terakota, 110 x 80 cm

Skica za vrata crkve Marije Evangeoske, Sopnica (Zagreb), 2007., terakota, 107 x 72 cm

Mornar, 1995., drvo

Zagrljaj, 1994. (2018.), drvo

Mladen Ivančić

Rođen je 1969. u Rijeci. Keramikom se bavi od 2007. godine, od kada i izlaže na cijelom nizu samostalnih autorskih i skupnih žiriranih izložbi u zemlji i inozemstvu. Sudjelovao je i na mnogim kolonijama i simpozijima. Između ostalih, svoje radove izlagao je na brojnim tematskim žiriranim izložbama Sekcije za keramiku, porculan i staklo ULUPUH-a, sudjelovao je na više trijenala hrvatske keramike u Zagrebu, te na izložbama Hrvatske keramike u Dublinu (Irska), Opishne (Ukrajina), Vallaurisu (Francuska), Urbinu (Italija) i Prištini (Kosovo).

Dobitnik je većeg broja nagrada: prva nagrada u Urbinu 2010. *La corte della miniera – Festa raku*, prva nagrada na Trienalu hrvatske keramike 2011. u Zagrebu, prva nagrada za skulpturu i druga nagrada na temu: Evolucija posude na *Intersymposium of Ceramics* 2013. u Opishne, (Ukrajina), Grand Prix na Ex-tempore 2014. u Piranu (Slovenija).

Djela mu se nalaze u stalnom postavu Nacionalnog muzeja ukrajinske keramike u gradu Opishne, kao i u zbirkama u Sloveniji i Italiji. Član je HDLU-a Istre, HDLU-a Rijeke, ULUPUH-a i Kerameikon. Živi i stvara u Rijeci.

Mladen Ivančić was born in 1969 in Rijeka. He began working with ceramics in 2007, when he also exhibited at a whole series of independent solo and collective juried exhibitions at home and abroad. He has also participated in many art colonies and symposia. Amongst others, he has exhibited his works at numerous themed juried exhibitions in the Section of Ceramics, Porcelain and Glass of ULUPUH (Croatian Association of Artists of Applied Arts), he has participated at many triennials in Zagreb, and at exhibitions of Croatian ceramics in Dublin (Ireland), Opishnia (Ukraine), Vallauris (France), Urbino (Italy) and Priština (Kosovo).

He has received a large number of awards: 1st prize in Urbino in 2010 *La corte della miniera – festa raku*, 1st prize at the Triennial of Croatian Ceramics in Zagreb 2011, 1st prize for sculpture and another prize on the theme: Evolution of the Pot at the Intersymposium of Ceramics 2013 in Opishnia (Ukraine), Grand Prix at Ex-tempore 2014 in Piran (Slovenia).

His works are found on the permanent display at the National Museum of Ukrainian Pottery in the town of Opishnia, as well as in collections in Slovenia and Italy. He is a member of the HDLU Istria (Croatian Association of Fine Artists of Istria), HDLU Rijeka, ULUPUH (Croatian Association of Fine Artists of Applied Arts) and Kerameikon (Croatian Ceramic Association). He lives and creates in Rijeka.

tel. +385 (0)99 266 29 94, e-mail: mladenivancic.eu@gmail.com, mibrgudac@gmail.com, www.mladenivancic.eu

Do kraja zajedno, 2018., patinirana keramika, 50 x 71 x 37 cm i 48 x 67 x 36 cm

Predvorje tišine

Za Mladena Ivančića može se reći da je keramičar kiparskog usmjerenja; kipar – keramičar. Iznad svega on je međutim izuzetno kreativan umjetnik koji se izražava volumenom u prostor. I koji svoje čudesne forme velikih dimenzija oblikuje s nevjerojatnom strašću i maštovitošću. Njegovi zgusnuti i čvrsti volumeni znalački su doručeni – ali i robusni te u kromatskoj skali asketski reducirani, pa stoga naglašeno ekspresivni, odišući istodobno poetičnošću – ali i nekom pritajenom nelagodnom nadrealnog ugođaja. Jer, ulazimo tu u jedan svijet neke druge, pomaknute stvarnosti; u svijet magičnoga i fantastičnoga. Svijet u kojem Ivančić razotkriva misterij metamorfoza, spaja različite razine zbilje, aludira na neotkrivene nivoe naše svijesti i osluškuje neke vibracije drugih frekvencija. Paralelni je to svijet zapisan u kolektivnu memoriju univerzuma, ali i pohranjen u *balastima* našega genskoga materijala i u našim moždanim tamnim zonama, odavno postojeći u nama i oko nas, istodobno praiskonski i sjevremeni, davni i suvremeni, kojega Ivančić vizualizira kroz svoje skulpture biomorfno-tehnoidnih bića i organsko-antropomorfnih predmeta. Uronjeni su oni u neku naizgled imaginarnu zbilju, u kojoj caruje vrijeme: vrijeme autorove introspekcije i istraživanja; promišljanja i proživljavanja; spoznaje i preobrazbe; preispitivanja i analize. I vrijeme pamćenja. O tome Ivančić kaže:

Vrijeme nas troši i oštećuje. Ali to prihvaćamo bez srama, dostojanstveno.

Utvrdjemo, bez malodušja, da iza nas ostaju nedovršeni poslovi ili poslovi koje se možda nismo usudili ni započeti.

Sfere ostaju na podu, pretinci nepopunjeni, lijeva i desna strana kriju mogući sadržaj.

Cesta kojom smo vozili više ne dozvoljava pretjecanje...

Ne osvrćući se posebno na trendove i *mainstreamove*, Mladen Ivančić već petnaestak godina u svome mediju samozatajno stvara, bez mentora i direktnih uzora. Radeći tek po svome osobnom diktatu i slijedeći isključivo svoj unutarnji poriv. Izgradio je tako svoj autohtoni autorski izraz, bez uključivanja strategije apropijacije i bez raznih interpretacija. Pritom u keramičkom mediju oblikujući fantazmagorične kiparske priče, čiji je koncept višeslojan i višeznačan, a čiji izvori inspiracije sežu do dalekih granica svijesti i podsvijesti, do udaljenih svjetova između sna i jave te najposlije do one točke gdje se susreću opipljivo i stvarno s metafizičkim, magičnim i nadrealnim. Izmičući uporno svakoj kategorizaciji i stilskim odrednicama, on svakim svojim novim ciklusom slijedi svoj put i svoju misao, gradeći vizualni poređak na svoj način i ne uklapajući se u uobičajene kalupe. Njegov pristup je intuitivan i intelektualan i ide od transkripcije realnosti, preko transformacije, do autorske rekonstrukcije, a postupci su pritom transpozicija, dekontekstualizacija i transgresija - prebacivanje opredmećenog sjećanja iz jednog medija u drugi, odnosno smještaj predmeta/objekta u novi kontekst te prevlačenje njegova značenja novim slojem. Njegovo umjetničko stvaralaštvo stalni je istraživački proces i promišljanje. Zato tu nalazimo mnogo elemenata autobiografskoga i iskustvenoga. Pritom on često voli u radovima naglašavati povezanost umjetnosti s humanističkim i prirodnim znanostima, pa ubacuje asocijacije i metafore vezane uz etnologiju, antropologiju i arheologiju; uz povijest i sociologiju, psihologiju i filozofiju. Ali i uz matematiku, fiziku i geologiju, pa se u njegovim naizgled pra-oblicima pojavljuju matematičke formule, kôdovi, vizualizacije fizičkih zakona, geo-metrika...

Ipak, u cijeloj toj fascinantnoj priči autor se najradije prepušta slobodi imaginacije i ludičkoj igri. Nudeći u radovima publici na otkrivanje haptičke asocijacije i tajnovite sadržaje, skrivene kôdove i tehnicističke konstrukcije, enigmatične forme i vizualne dosjetke – i time uvijek aktivirajući komunikaciju.

Višnja Slavica Gabout

The lobby of silence

It could be said about Mladen Ivančić that he is a ceramist with a sculptor's orientation; a sculptor – ceramist. Above all, he is, nevertheless, an exceptionally creative artist who expresses with volume in a space. And who shapes his wonderful forms of large dimensions with unbelievable passion and imaginativeness. His condensed and solid volumes are expertly finished – but also robust, and in the chromatic scale ascetically reduced, and therefore pronouncedly expressive, at the same time giving off poetry – as well as some hidden unease of a surreal atmosphere. Because, we entering one world of some other, of a shifted reality; into a world of magic and fantasy. A world in which Ivančić reveals the mystery of metamorphosis, combining the various levels of reality, he alludes to undiscovered levels of our consciousness and listens to some vibrations of other frequencies. It is a parallel world noted in the collective memory of the universe, as well as stored in the ballasts of our genetic material and in our cerebral dark zones, existing long ago in us and around us, simultaneously *primaeval* and timeless, ancient and contemporary, of which Ivančić visualises through his sculpture of biomorphic-technoid beings and organic-anthropomorphic subjects. They are immersed into some seemingly imaginary reality, in which time reigns: the time of the author's introspection and investigation; of deliberation and experience; knowledge and transformation; review and analysis. And a time of recollection. (...)

Not looking back particularly at trends and the mainstream, Mladen Ivančić has, for 15 years already, been creating in his self-denyingly media, without mentors and direct models. Working only by his own personal dictate and exclusively following his own internal drive. In this way he has built his native expression, without the inclusion of the strategy of appropriation and without diverse interpretations. (...) His approach is intuitive and intellectual and it goes from the transcription of reality, over transformation, to the authorial reconstruction, and the processes are at the same time a transposition, decontextualisation and transgression – the transferring of a materialised memory from one medium to another, in other words, the accommodation of subjects/objects into a new context and the coating of its significance with a new level. His artistic creativity is a constant investigative process and deliberation. This is why we come across many elements of the autobiographical and experiential here. At the same time he often likes to emphasise the connectivity of art with humanistic and natural sciences in the works, and throws in associations and metaphors linked to ethnology, anthropology and archaeology; to history and sociology, psychology and philosophy. As well as to mathematics, physics and geology, so in his seemingly primary forms mathematical formulae, codes, the visualisations of physical laws, geometrics and so on appear.

Višnja Slavica Gabout

Cesta, 2018., triptih, patinirana keramika, 26 x 160 cm

Vortex, 2015, skulptura, patinirana keramika, 94 x 50 x 37 cm

Strah od praznine, ambijentalna instalacija

Transplantacija, 2018., keramika, kombinirana tehnika, 94 x 50 x 37 cm

Gradska galerija Crikvenica

Strossmayerovo šetalište 22

51260 Crikvenica

tel. +385 51 242 372

e-mail: ured@kultura-crikvenica.hr

www.kultura-crikvenica.hr

Održane izložbe

2018.

Koraljka Kovač	19. 7. – 1. 8.
Tatjana Kostanjević	2. 8. – 15. 8.
Mirjana Zirdum	16. 8. – 29. 8.
Branko Lenić	30. 8. – 13. 9.
Goran Vranić	14. 9. – 28. 9.
Mirna Sišul	2. 10. – 20. 10.

2017.

Irena Podvorac	20. 5. – 6. 6.
Nevenka Arbanas	8. 6. – 29. 6.
Josip Diminić	1. 7. – 23. 7.
Sanja Ipšić Randić	25. 7. – 15. 8.
Bruno Paladin	17. 8. – 7. 9.
Ambroz Oroši	9. 9. – 30. 9.

2016.

Eva Azinović	1. 6. – 16. 6.
Vasko Lipovac	18. 6. – 5. 7.
Edo Murtić	7. 7. – 26. 7.
Dalibor Parać	28. 7. – 16. 8.
Ljubo de Karina	18. 8. – 6. 9.
Stanko Abadžić	8. 9. – 26. 9.

2015.

Ivo Kalina	2. 6. – 17. 6.
Saša Jantolek	19. 6. – 7. 7.
Antun Motika	9. 7. – 26. 7.
Branko Ružić	28. 7. – 16. 8.
Ivan Balažević	18. 8. – 6. 9.
Ivona Verbanac	8. 9. – 26. 9.

2014.

Vjekoslav Vojo Radoičić	10. 6. – 30. 6.
Rosana Zupčić	2. 7. – 16. 7.
Petar Dolić	18. 7. – 10. 8.
Renata Vranizany Azinović	12. 8. – 26. 8.
Toni Franović	28. 8. – 11. 9.

2013.

Ivana Postić i Matej Vočanec	12. 6. – 26. 6.
Mauro Stipanov	27. 6. – 10. 7.
Maja S. Franković	12. 7. – 25. 7.
Zdravko Milić	27. 7. – 10. 8.
Petar Dolić	12. 8. – 25. 8.
Elvis Berton	27. 8. – 10. 9.

2012.

Izabela Peculić Stančić	23. 6. – 7. 6.
Zlatko Prica	10. 7. – 23. 7.
Edo Murtić	25. 7. – 7. 8.
Sanja Švrljuga Milić	9. 8. – 22. 8.
Egon Hreljanović	24. 8. – 6. 9.
Grga Marjanović	21. 11. – 8. 12.

2011.

Tomo Gerić	15. 6. – 30. 6.
Josip Diminić	5. 7. – 19. 7.
Vilim Svečnjak	22. 7. – 7. 8.
Ambroz Oroši	10. 8. – 23. 8.
Jasna Maretić	26. 8. – 10. 9.
Dragana Kružić	14. 9. – 28. 9.

2010.

Zvonimir Kamenar	1. 6. – 14. 6.
Luca Desardo	15. 6. – 30. 6.
Zoran Džapo	1. 7. – 14. 7.
Marijan Mavrić	15. 7. – 30. 7.
Ivan Balažević	3. 8. – 17. 8.
Daniel Butala	19. 8. – 31. 8.
Libuša Kirac	1. 9. – 15. 9.
Anton Depope	17. 9. – 31. 9.

2009.

Ivo Kalina	16. 7. – 30. 7.
Eugen Borkovsky	31. 7. – 17. 8.
Tomica Grubiša	18. 8. – 31. 8.
Vera Gambar Miščević	1. 9. – 15. 9.
Antonio Gié (Italia)	16. 9. – 29. 9.
Željko Stojanović	1. 10. – 15. 10.

2008.

Rino Gropuzzo	3. 6. – 16. 6.
Marijan Blažina	17. 6. – 30. 6.
Serge Gall (SAD)	1. 7. – 15. 7.
Dubravka Babić	16. 7. – 30. 7.
Iris Mihatov	31. 7. – 12. 8.
Boris Roce	13. 8. – 28. 8.
Marta i Karel Pavlinc	29. 8. – 13. 9.

2007.

Karlo Došen	1. 6. – 14. 6.
Mario Brakuza	15. 6. – 2. 7.
Branko Lenić	3. 7. – 17. 7.
Zlatko Kauzlarić Atač	18. 7. – 2. 8.
Miljenka Šepić	3. 8. – 21. 8.
Maja Štrk Snoj	22. 8. – 8. 9.

2006.

Dunja Demartini i Davor Katunar	25. 5. – 11. 6.
Dušanka i Tomislav Gržeta	12. 6. – 26. 6.
Zdravko Kopas	27. 6. – 11. 7.
Rafael Samec (Slovenia)	12. 7. – 26. 7.
Vjekoslav Vojo Radoičić	27. 7. – 10. 8.
Marijan Mavrić	11. 8. – 27. 8.
Mirna Kutleša	28. 8. – 11. 9.

2005.

Michael Close (Canada)	20. 6. – 30. 6.
Voljen Grbac	1. 7. – 14. 7.
Vesna Barbieri	15. 7. – 29. 7.
Marijan Mavrić	30. 7. – 1. 8.
Robert Zdarilek	12. 8. – 25. 8.
Ivan Balažević	26. 8. – 12. 9.

2004.

Antun Knežević	3. 7. – 15. 7.
Ivan Mišković	16. 7. – 28. 7.
Vesna Barbieri i Ivo Đurović	29. 7. – 10. 8.
Zdravko Gržičić i Tomislav Pavletić	11. 8. – 25. 8.
Ambroz Oroši	26. 8. – 10. 9.